

Supèrbia espanyola

written by Narcís Oliveres | 6 de juny de 2017

“ Tots els pobles tenen dret a l'autodeterminació. En virtut d'aquest dret determinen lliurement el seu estatut polític i procuren també pel seu desenvolupament, econòmic, social i cultural.”

Article 1 – Pactes Internacionals relatius als drets civils i polítics i als drets econòmics, socials i culturals tots dos 16 de desembre de 1966

El passat dilluns 22 de maig, dia de la conferència impartida a l'Ajuntament de Madrid pel President de la Generalitat Carles Puigdemont, el Vicepresident Oriol Junqueras i el conseller Romeva, tres dies després que Podemos registrés una Moció de censura contra Rajoy, l'endemà de la victòria de Pedro Sánchez a les primàries del PSOE, va ser un dia dens en anàlisis i valoracions dels tres esdeveniments i es va confirmar, una vegada més, que en política no hi compartiments estancs. Tots ells tenen incidències en els altres. El punts d'incidència són diversos i la del President del Govern espanyol, l'inefable senyor Mariano Rajoy, fa inevitable referir-s'hi, en primer lloc.

En una breu compareixença davant els medis, amb un aspecte desencaixat, sec en les seves respostes i amb negatives a contestar “això ja ho he respost” o “ja ho he contestat dues vegades”, va descartar un avanç electoral després de la victòria de Pedro Sánchez, “En absolut, no hi haurà avançament d'eleccions, no dissoldré la Cambra. Amb el PSOE no canvia res”, va afirmar.

Mariano Rajoy que tantes vagades havia acompanyat la seva negativa a permetre un referèndum pactat i negociat amb la frase **ni puedo, ni quiero**, el **ni puedo** perquè, segons ell, la Constitució no li permetia, ha decidit no dissoldre la Cambra.

Sap la Constitució Mariano Rajoy? Es evident que no. No la sap! Si la sabés no podria dir en els moments presents que no dissoldrà, ja que l'apartat 2 de l'article 115 conté una limitació temporal de la facultat de dissoldre en impossibilitar la proposta mentre hi hagi una moció de censura en tràmit. Es tracta d'una limitació molt expressiva de l'acusat parlamentarisme racionalitzat que va incidir en l'elaboració de la Constitució. Es tractava de sortir al pas d'usos que es van practicar en el parlamentarisme decimonònic i evitar que el Govern esquivés l'exigència de responsabilitat política i evitar el seu debat i votació.

I la Carta de les Nacions Unides? Probablement ni l'ha llegida. Mariano Rajoy forma part d'aquelles persones "privilegiades" (!?), típicament castellanes, que pensen que no se'ls ha d'ensenyar res, i que amb tanta exactitud reflecteixen Antonio Machado en un dels poemes de "*Campos de Castilla*" : *Castilla miserable, ayer dominadora; envuelta en sus harapos, desprecia cuanto ignora (...)*. i José Ortega y Gasset en "*La España invertebrada*" : *Castilla se vuelve suspicaz, angosta, sórdida, no se ocupa en potenciar la vida de las otras regiones: Cataluña, Vasconia, Galicia; celosa de ellas, las abandona a sí mismas, y empieza a no enterarse de lo que pasa en ellas*. I que, com diria Oriol Junqueras, li importa un rave.

La Carta de les Nacions Unides va ser signada San Francisco el 26 de juny de 1945 i va entrar en vigor: 24 d'octubre de 1945. En el Preàmbul s'hi diu "**Nosaltres els pobles de les Nacions Unides resolts ...**", i a continuació fa una sèrie de consideracions, (entre les quals hi ha la voluntat de reafirmar la fe en els drets fonamentals de l'home, en la dignitat i el valor de la persona humana, en la igualtat de drets d'homes i dones i de les nacions grans i petites), "**i amb tals finalitats** (com ara la de practicar la tolerància i a conviure en pau com a bons veïns) **hem decidit unir els nostres esforços per realitzar aquests designis**".

A la Carta fundacional van seguir altres documents com la Declaració universal dels drets de l'home signada a París de 10 desembre 1948 que proclama que tota persona té dret a la llibertat de pensament, de consciència i religió (art.18), d'opinió i d'expressió (art.19). O com els Pactes Internacionals relatius als drets civils i polítics i als drets econòmics, socials i culturals tots dos 16 de desembre de 1966, l'article 1 dels quals té el mateix redactat: " Tots els pobles tenen dret a l'autodeterminació. En virtut d'aquest dret determinen lliurement el seu estatut polític i procuren també pel seu desenvolupament, econòmic, social i cultural."

És evident que el senyor Rajoy no ho sap. Ni ningú del seu govern. La supèrbia no els ha impel·lit a llegir-ho. Quanta raó té el president Puigdemont en afirmar que Espanya no té prou força! Té massa supèrbia !